

Arnhem, 13 februari 2022

Lieve Joris,

Vanuit mijn werkkamertje op zolder
zag ik in de verte een *drone* aankomen,
zo'n op vier wentelwiekjes voortsnerpend onding
waarmee amateurspionnen vliegende fauna verjagen

toen het apparaat dichterbij kwam
bleek het geen machine
nee
het waren vogels in formatie

wel een vreemde formatie;

om van een afstandje op een *drone* te lijken
hadden de dieren zich in ruitvorm gegroepeerd.

Ik dacht: misschien is dat evolutie.

Net zoals je sinds midden jaren negentig
geen bos meer kan bewandelen
zonder ringtones in de boomkruinen te horen
omdat vogels leerden
telefoongerinkel te imiteren,
verandert nu het luchtruim
omdat vogels die met hun tijd meegaan,
en klein genoeg om prooi te zijn,
gezamenlijk een *drone* nadoen.

Zeven vinkjes
die zich in aanvalsformatie voortbewegen.

Geen valk of buizerd die zo'n
apex-roofdier durft te grijpen.

Ik vind het een fascinerend verschijnsel:
mimicry –
waarbij de ene soort de andere nabootst.

Zo zijn er vliegen die op wespen lijken,
sprinkhanen die eruitzien als orchideeën
en orchideeën die eruitzien als bijen.

Er zijn zelfs rupsen die zich voordoen als slangen.

In Ethiopië woont een pantserwants
die niet onverdienstelijk
een werk van Picasso imiteert.

En nu vliegen er dus in Gelderland vogels rond
die zich vermommen als onbemand luchtvaartuig.

En ik, als mens, ik geef het toe,
verlang ook wel eens naar mimicry.

Soms zou ik, wanneer ik in de spiegel kijk,
de ogen willen treffen van een evenbeeld
dat meer vinkjes heeft dan ik,
iemand sterker, slimmer, blijer,

iemand iets meer roofdier
en iets minder prooi.

Dan voel ik mij een kakkerlak
die verlangt
naar het pak van de picassowants.

Al ben ik meestal wel tevreden
met de huid waarin ik huis,

dit lijf,
al rafelt het wat aan de randjes,
voelt toch het meest als thuis.